

LVÍ VOUS

Kdysi dávno žil v jedné vesnici muž se svou ženou. Muž však již nějakou dobu nebyl v manželství spokojený, a tak se z pole vracíval až velmi pozdě večer. Jeho žena ho velmi milovala, ale protože ji trápilo jeho chování, nebyla šťastná.

Nakonec se rozhodla jít za moudrým stařešinou. Stařešinu zpráva o nešťastném manželství velmi rozesmutnila, neboť tento pár před dvěma lety sám oddával a věřil, že manželství bude šťastné.

„Budeš-li si to přát, tak vaše manželství ukončím. Pak budeš svobodná a budeš si moct vzít, koho budeš chtít. Ale jsi si tím opravdu jistá?“ zeptal se jí, když ji vyslechl.

„Chci milovat svého muže a chci, aby i on mne miloval. Ale takto oba jen trpíme.“

„Myslím, že ti mohu pomoci. Mohu pro tebe připravit kouzelný lektvar, po jehož užití se tvůj muž zase změní v milujícího manžela.“

„Prosím, připrav jej!“ vykřikla žena nadšeně.

„Mohl bych ho připravit hned, ale bohužel mi chybí jedna důležitá přísada a už jsem příliš starý na to, abych si ji sám opatřil. Musíš mi ji přinést ty.“

„Co potřebuješ? Přinesu ti to ještě dnes!“ zvolala žena.

„Potřebuji jeden vous živého lva,“ odvětil stařec.

Žena se polekala, ale pak odhodlaně prohlásila: „Já ti ten vous přinesu.“

Příštího rána vzala žena velký kus syrového masa a vydala se k říčnímu napajedlu, kam často chodívali pít lvi. Schovala se za velký strom a čekala. Po několika hodinách se konečně dočkala. Z džungle se k řece blížil statný lev. Když došel k napajedlu, všiml si masa a na tři mocná kousnutí ho celé zhltnul. Pak zvedl hlavu a zavěšil. Věděl, že se tam někdo skrývá. Ženě se zastavil dech, ale lev se pomalu odebral zpátky do džungle.

Další den přišla žena znovu. Tentokrát si lev nedával na čas a pro maso si přišel brzy. A tak to pokračovalo další dny a týdny. Žena se však po každé odvážíla ukrýt o něco blíž ke lvu. Po čtyřech týdnech se odvážíla přijít opatrně až k němu a zatímco jedl, ona vedle něj tiše seděla. Natáhla

chvějící se ruku až k němu a pak mu opatrně vytrhla jeden vous z hřívy. Poté nehnutě počkala, dokud lev nedojedl a nezmizel zpátky v džungli.

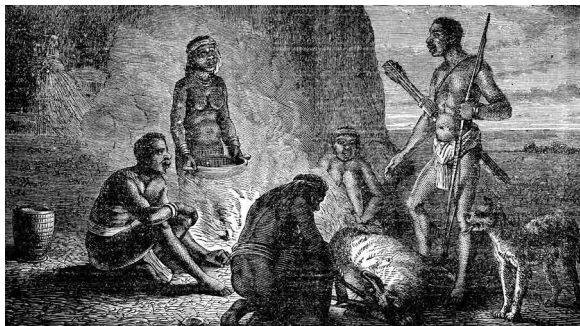
Plná nadšení pádila za stařešinou a už z dálky volala: „Mám ho! Mám ten vous!“

Stařešina si ji pozorně vyslechl a pak jí řekl: „Ty nepotřebuješ žádný kouzelný lektvar k tomu, abys přiměla svého manžela znovu tě milovat. Jsi dost odvázná, trpělivá a chytrá na to, abys vytrhla vous živému lvovi. Copak nemůžeš využít stejných schopností k tomu, abys do vašeho domu vrátila lásku?“

„Ale neúčinkoval by ten lektvar lépe?“

„Možná, ale jeho účinek by nevydržel dlouho. Raději dokaž každý den svému muži svou lásku, sdílej s ním jeho starost a dej mu pocítit, že je po tvém boku vítán. Ať se cítí potřebný a chtěný. A pak trpělivě čekej, co se stane.“

Žena si vzala stařešinova slova k srdci a odešla domů. Zde se začala řídit jeho radou. Její muž se po nějakém čase navracel domů dříve, stejně s ostatními rolníky, a bylo na něm znát, že se na ni těší. Neuplynul ani rok a štěstí a láska se v jejich domě usídlily natrvalo.

Láska je jako kráva, která dojí mléko v trní.

Bolavé oko je viditelné, bolavé srdce nikoliv.

Neber si ženu s větší nohou než je ta tvoje.

Kdo miluje svého psa, musí milovat i jeho
blechy.

Tam, kde v noci bylo srdce, ráno pospíchají
nohy.